

Arrest

nr. 289 104 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Op 15 oktober 2019 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. U verklaarde dat u dertig jaar eerder een pocket-Bijbel cadeau kreeg van H. (...), een Armeense vriend van op het werk. U was toen nog moslim. Sinds 1388 (Perzische kalender, 2009/2010 volgens de Gregoriaanse kalender) verloor u uw geloof en begon u de islam zelfs te haten. In 1394 (2015/2016) begon u plots uit nieuwsgierigheid en verveling te bladeren in de Bijbel die u destijds van H. (...) had gekregen. Het verhaal van de steniging raakte u en u vertelde dit aan uw vrouw. Verder deed u niets met wat u las en u raakte niet bekeerd. U voelde wel dat u een christen wilde worden en u aanvaardde wel dat Christus de zoon was van God. Op 17 day 1396 (7 januari 2018), drie dagen nadat uw moeder kwam te overlijden, hield u voor haar een herdenkingsdienst in de moskee. Uw vriend H. (...) kon vanwege zijn geloof niet aanwezig zijn in de

moskee maar wenste u een hart onder de riem te steken. U sprak met hem af na de herdenkingsdienst en H. (...) liet weten dat hij met een aantal van zijn vrienden – u kende hen niet – in het Maryampark zat. Na anderhalf uur vertoeven in het park hoorden jullie plots lawaai van een betoging. Jullie zagen toeterende auto's en hoorden schreeuwende mensen die slogans riepen. Plots kwamen er verschillende mensen het park ingelopen. Agenten in burger probeerden de menigte uit elkaar te krijgen en ook jullie werden verzocht het park te verlaten. U was niet akkoord – jullie zaten immers enkel op de grond te babbelen – en u trad in discussie met een van de agenten. U zei hem dat jullie geen wet overtraden door louter in het park te zitten. De agent sloeg u op de borst en beval u niet in discussie te gaan. H. (...) trok u bij de arm en excuseerde zich bij de agent. Jullie vertrokken maar het duurde eventjes alvorens jullie bij de uitgang van het park waren waardoor de agent jullie opnieuw zag en zich scheldend afvroeg waarom jullie het park nog niet hadden verlaten. De agent beledigde uw moeder en u werd furieus. Opnieuw trok H. (...) u mee bij de arm maar terwijl jullie wegwandelden was u luid aan het schelden. U schold de geestelijke leider uit en beledigde de profeet. De agent hoorde dit, greep u bij de kraag en legde u op de grond. U probeerde uzelf te verdedigen waardoor u hem ongewild een zware kopstoot gaf. De agent viel op de grond – u vermoedt zelfs dat u zijn neus brak – en u zette het op een lopen. Onderweg werd u door een andere agent op uw knie geslagen met een knuppel. U sleepte zich naar de straat waar u een auto tegenhield die u wegreed van de plaats en afzette op een plek waar u een taxi kon nemen. U ging naar het huis van uw moeder – omdat uw moeder het huis geërfd had van uw oma konden de autoriteiten u hier onmogelijk vinden – en regelde uw vertrek uit Iran. Omdat u twee maanden niets hoorde van de autoriteiten - in die periode liet u in het ziekenhuis een MRI-scan van uw knie nemen -, dacht u dat u geen problemen meer zou krijgen waardoor u bijna uw vertrek afblies. Op 14 esfand 1396 (5 maart 2018) kreeg u echter een onrustwekkend telefoontje van een collega van H. (...) die u meedeelde dat H. (...) op dat moment aan het praten was met enkele agenten die zich in zijn winkel naar u waren komen informeren. Eén van de agenten was duidelijk zwaar gewond aan zijn hoofd, waardoor u vermoedde dat het de agent was die u had verwond, al meende u dat u hem nooit in die mate had kunnen toetakelen. Toen ze H. (...) voor verhoor wilden meenemen, waren verschillende omstaanders tussenbeide gekomen. Ze wezen de agenten erop dat ze een arrestatiebevel nodig hadden, indien ze H. (...) wilden verhoren. Hierdoor konden ze H. (...) niet meteen meenemen. Om te vermijden dat H. (...) zou gaan lopen en in afwachting van het arrestatiebevel dat ze regelden, bleven ze wel bij hem staan. Intussen was H. (...) erin geslaagd zijn gsm aan zijn collega te geven en zijn collega de opdracht te geven u te verwittigen. Toen het arrestatiebevel geregeld was, werd hij alsnog meegenomen. Gealarmeerd door dit telefoontje van de collega van H. (...) – u vreesde dat H. (...) u zou verklikken – dook u onder. U regelde uw vertrek en op 8 maart 2018 vertrok u op een legale manier uit Iran naar Nederland. Bij aankomst in Nederland nam de smokkelaar uw paspoort af. Op 13 maart 2018 verzocht u er om internationale bescherming. Kort na uw aankomst in Nederland vernam u van E. (...), een gemeenschappelijke vriend van u en H. (...), dat uw broer werd meegenomen en dat de autoriteiten nadien nog één à twee keer bij uw moeder aan de deur kwamen aanbellen en zelfs bij de burens naar u kwamen informeren. Via E. (...) vernam u ook dat, toen hij gearresteerd werd, H. (...) over u werd ondervraagd, dat hij uw moeders adres had opgegeven en dat hij snel werd vrijgelaten omdat hij goed had meegewerkt. Twee maanden na uw aankomst in Nederland stelde een zekere M. (...), een Iraniër uit uw toenmalig opvangcentrum te Budel, u voor om mee te gaan naar de Iraanse kerk in Eindhoven. De auto die iedereen naar de kerk bracht zat echter vol waardoor het er niet van kwam. U ging uiteindelijk in april 2018 zelf één keer op eigen houtje naar de kerk in Eindhoven. Na uw overplaatsing naar het opvangcentrum te Dronten ging u in december 2018 of begin 2019 voor het eerst naar de Bizonkerk in Kampen.

Via S. (...), een Afghaan in dit opvangcentrum, maakte u kennis met deze Nederlandse kerk. In diezelfde periode volgde u ook een christelijke cursus in het opvangcentrum maar omdat u fietsen repareerde in het centrum kon u niet altijd deelnemen. U ging twee à drie keer naar de kerk in Kampen maar stopte omdat uw vriend, die tolkte in de kerk, niet meer naar de kerk ging. U volgde vervolgens een andere christelijke cursus en u vond een nieuwe kerk, de Shaqinakerk in Dronten. Inzake uw asielverzoek werd een weigeringsbeslissing genomen. Het ging niet goed met u, u bad tot Jezus en u voelde op 20 augustus 2019 dat Christus uw gebeden had gehoord, waardoor u zich sindsdien als christen beschouwt. In oktober 2019 kwam u van Nederland naar België. In het Klein Kasteeltje leerde u een dame kennen die u voorstelde om mee naar de Iraanse kerk in Brussel te gaan. Toen u overgeplaatst werd naar een opvangcentrum in Bierset was het niet altijd mogelijk om naar deze kerk te blijven gaan. U volgde wel de Bijbelstudie op woensdag en in totaal ging u zo'n acht keren. U volgde sinds de coronacrisis de vieringen voornamelijk online. Omdat er in de buurt van uw opvangcentrum geen Iraanse kerk was en u geen Frans sprak, zocht u niet naar een kerk dicht bij huis. U kon niet terug naar Iran omwille van uw problemen met de agent en omwille van uw bekering tot het christendom. U vreesde terechtgesteld te worden door de autoriteiten. Uw verzoek werd op 23 december 2021 geweigerd door het Commissariaat-generaal. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest van 15 juni 2022.

Zonder het land te hebben verlaten, diende u nog geen anderhalve maand later, op 29 juli 2022, uw tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw zus Z. (...), die extremistische moslim is, u rond 1 juli 2022 razend opbelde omdat ze op de hoogte was gekomen van uw bekering. Ze deelde u mee dat u speelde met de reputatie van uw familie en u voor hen dood bent. Ze dreigde u zelfs te vermoorden en u met haar eigen handen op te hangen indien ze u zou vinden. Een zekere F.F. (...), die familie is van de man van uw zus en die werkt bij de Ettelaat van de Sepah, had uw zus op de hoogte gebracht. U denkt dat u misschien in zijn vizier kwam door uw deelname aan betogingen tegen de deal tussen Iran en België in verband met de ruil van gevangenen of doordat u te zien bent in een driemaandelijks krantje van de Vrije Evangelische Gemeenten. Ook uw vrouw heeft hierdoor het contact verbroken. Momenteel volgt u Bijbelstudie of gaat u op regelmatige basis naar de Iraanse kerk in Jette, Brussel. U neemt ook deel aan betogingen tegen de Irandeal of tegen het Iraanse regime. Bij terugkeer vreest u uw vroegere problemen opnieuw te ervaren. U bent tevens bang dat uw bekering tot het christendom de situatie nog erger maakt. Tot slot vreest u veroordeeld te worden omwille van uw deelname aan betogingen in België. Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw huwelijksakte; een aanbevelingsbrief van de Iraanse kerk d.d. 19 maart 2021 waaruit blijkt dat u sinds de coronapandemie de kerkvieringen/Bijbelstudies bijwoont via zoom en u zich kandidaat heeft gesteld om gedoopt te worden; een gelijkaardige aanbevelingsbrief van de Iraanse kerk d.d. 31 juli 2022 waaruit blijkt dat u tijdens de coronapandemie Bijbelstudie volgde via zoom, u sinds de heropening van de kerk regelmatig aanwezig bent en u zich op 10 juli 2021 liet dopen in de Noordzee; en het driemaandelijks nieuwsblad 'Verbinding' van de Vrije Evangelische Gemeenten van april, mei en juni 2022 waarin u te zien bent op een groepsfoto n.a.v. uw doop.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er aan uw problemen in Iran met een overheidsagent en de gevolgen voor u nadien geen geloof kon worden gehecht. Tevens had u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk gemaakt. U was er immers niet in geslaagd om aan te tonen dat uw bekering tot het christendom in zowel Nederland als in België waren ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging, wat deed vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in Nederland en België naar de kerk ging om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Volledigheidshalve werd gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u bezat dergelijk profiel niet – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u dergelijke elementen evenwel niet aan.

Betreffende uw geloofsactiviteiten in België – u gaat nog steeds naar de Iraanse kerk in Brussel en de pastoor van uw kerk bevestigt uw aanwezigheid aan de hand van twee attesten (waarvan u er één al bij uw vorig verzoek heeft neergelegd) – (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 18 en 19), dient herhaald te worden

dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek reeds oordeelde dat u de oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België niet had aangetoond. U bracht bij uw tweede asielverzoek geen nieuwe elementen aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Uw loutere aanwezigheid in de kerk die door een medewerker van uw kerk bevestigd wordt kunnen op zich de vaststellingen betreffende uw onoprechte bekering niet ombuigen. Bijgevolg heeft u bij uw tweede verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Tot slot kan opnieuw gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit nog steeds blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – dit heeft u, zoals reeds bij uw eerste verzoek is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Inzake uw verklaringen dat uw zus u rond 1 juli 2022 opbelde en er toen mee dreigde u te vermoorden omdat ze achter uw bekering was gekomen (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 17 en 18), dient vooreerst gewezen te worden op een wel heel bijzondere samenloop van omstandigheden die de geloofwaardigheid van het beweerde onheilspellende telefoontje ernstig op de helling zet. Uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste verzoek blijkt dat u zich reeds sinds augustus 2019, dus voor uw eerste verzoek in België, als christen beschouwt. Tevens blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake uw eerste verzoek een arrest velde op 15 juni 2022. Dat u nauwelijks twee weken later een telefoontje zou gekregen hebben van uw extremistische zus om te zeggen dat ze uw bekering te weten was gekomen, terwijl u op dat moment naar eigen zeggen al jarenlang christen was, komt op zich heel onwaarschijnlijk over. Bovendien kan sowieso herhaald worden dat u in het kader van uw eerste verzoek ongeloofwaardige verklaringen over uw asielmotieven heeft afgelegd waardoor u niet heeft aangetoond dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving. Bijgevolg blijkt uit niets dat, zelfs indien aangenomen wordt dat uw familieleden informatie over uw geloofsactiviteiten ontvangen hebben, u ten aanzien van hen uw opportunistische geloofsactiviteiten in België niet zou kunnen kaderen in uw pogingen om hier via de asielprocedure een legaal verblijf te verwerven. Overigens is uw hypothese dat uw zus via een sepahi in haar schoonfamilie uw bekering te weten is gekomen, omdat uw foto in een Nederlandstalig evangelisch magazine gepubliceerd werd (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17), niet aannemelijk. Het komt immers in alle redelijkheid compleet onwaarschijnlijk over dat de Iraanse autoriteiten hun oog zouden hebben laten vallen op een Nederlandstalig evangelisch magazine dat uitgegeven wordt in Zwijnaarde, temeer daar u nergens in het magazine met uw naam vermeld wordt en u amper herkenbaar bent op de groepsfoto. Gelet op het voorgaande heeft u hoegenaamd niet aannemelijk gemaakt dat uw zus u zou willen vermoorden omdat u bekeerd zou zijn.

Wat tot slot uw politieke activiteiten betreft – u betoogde in België tegen het Iraanse regime en tegen de Irandeaal (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 17 en 18) –, dient opgemerkt te worden dat u inzake uw eerste verzoek nergens, noch ten aanzien van het Commissariaat-generaal, noch in beroep, heeft aangegeven ooit politieke activiteiten ontwikkeld te hebben (CGVS, p. 8). Nergens uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek blijkt bovendien dat u een bijzonder politiek profiel zou hebben of dat u verbonden zou zijn aan een bepaalde partij of groepering. U legde overigens geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde politieke activiteiten en uw rol hierbij. Er kan dan ook enkel maar geconcludeerd worden dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent bij de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de reeds geciteerde informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt voor personen die deelnemen aan een betoging voor een diplomatieke post. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Aan uw burgerlijke staat, zoals aangetoond door uw huwelijksakte, wordt niet getwijfeld.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op een:

"MANIFESTE APPRECIATIEFOUT EN SCHENDING VAN ARTIKEL 1 A VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN, GOEDGEKEURD BIJ DE WET VAN 26 JUNI 1953, VAN ARTIKELEN 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 EN 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET DD. 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN, ARTIKEL 26 VAN HET KB TOT REGELING VAN DE WERKING EN DE RECHTSPLEGING VOOR HET CGVS, HET ALGEMEEN BEGINSSEL VAN VOORZICHTIGHEID, HET ALGEMEEN BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN REDELIJKHEID EN ZORGVULDIGHEID, VAN DE SAMENWERKINGSPLICHT, OPENBAARHEID VAN BESTUUR, GELIJKHEID DER WAPENS."

Verzoeker wijst op en geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud van een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Hij verwijt verweerder in dit kader dat deze telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker hanteerde en slechts een gedeeltelijke analyse van de feiten deed. Tevens stelt hij:

"In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4)."

Vervolgens gaat verzoeker in op de door hem aangereikte nieuwe elementen. Omtrent zijn bekering tot het christendom, geeft hij daarbij aan:

"De verzoekende partij legt nieuwe documenten neer teneinde zijn bekering tot het Christendom te staven: (...)

De verwerende partij meent dat deze nieuwe documenten niet kunnen worden weerhouden omdat de verklaringen van de verzoeker eerder ongeloofwaardig bevonden werden.

Althans dienen stukken niet enkel ter staving van door de verwerende partij als geloofwaardig bevonden verklaringen zoals uw Raad stelt dat :

(...)

Deze nieuwe documenten omtrent de oprechte beleving van het Christendom door de verzoekende partij dienen aldus te worden onderzocht."

Verder wijst verzoeker op de doodsb bedreigingen vanwege zijn extremistische zus, wiens schoonfamilie bij de Sepah of Ettelaat is. Verzoeker voert dienaangaande aan:

"Deze feiten horen te worden onderzocht, daar het buiten kijf staat dat het feit dat een lid van Sepah of Ettelad op de hoogte is van de bekering voor de verzoeker een risico tot vervolging inhoudt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan zich evenmin richten tot de overheid om bescherming te vorderen tegen de doodsb bedreigingen van zijn zus, daar de overheid zelf deelneemt aan de vervolging is. Een effectieve en niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid zoals vereist onder artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet ontbreekt dus.

De OSAR besluit immers tot de nood aan bescherming in hoofde van bekeerlingen in Iran :

(...)

In dezelfde zin :

(...)

Er dient dus weldegelijk een risico tot vervolging (48/3) minstens tot ernstige schade (48/4) te worden weerhouden in aanwezigheid van deze objectieve elementen.

Er wordt immers voldaan aan de vereiste in hoofde van de verzoeker om objectieve feiten aan te tonen die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging, doch niet dat de vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden nu dit bijna steeds ónmogelijk is."

Verzoeker vervolgt:

"De verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het gevaar ten gevolge van de deelname aan protesten in België.

De verzoekende partij heeft immers een USB-stick ter beschikking met tal van foto's van zijn deelname aan protesten. Hij legt met huidig verzoekschrift tevens een paar foto's neer ter staving van zijn activiteiten. De verwerende partij beweert zonder op enige bron te staven dat er geen risico tot vervolging of ernstige schade bestaat - of minstens geen aanzienlijk grotere kans zou bestaan om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming - omwille van de deelname aan protesten. De beslissing van de verwerende partij mist aldus duidelijk een afdoende motivatie zoals vereist door de motivatieplicht, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals 62 van de Vreemdelingenwet.

Nochtans leest men al maanden over de vervolging van betogers in Iran.

Nog in december 2022 werden er betogers vervolgd en geëxecuteerd. De EU hebben sancties opgelegd omwille van de repressie der betogers :

(...)

De OSAR besluit tot de nood aan bescherming in hoofde van protestvoerders :

(...)

Alweer heeft de verzoeker voldaan aan zijn plicht om objectieve feiten aan te tonen die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging. Er wordt van hem niet vereist dat hij zou bewijzen dat de vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden nu dit bijna steeds ónmogelijk is.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting heeft de verwerende partij geen rekening met het geheel van de elementen waarvan zij in kennis was of had moeten zijn op het ogenblik van het nemen van haar beslissing (inclus de informatie over het land,...) zoals zij dit onder artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet hoort te doen. Zodoende handelde de verwerende partij niet zorgvuldig.

De Iraanse context is sedert de uitbraak van de betogingen - en hun repressie door het regime - niet meer te vergelijken met diegene die gold ten tijde van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

De beslissing is, in strijd met artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet, in feite en in rechte niet afdoende gemotiveerd.

De verwerende partij begaat een manifeste appreciatiefout door te stellen dat iemand een bijzonder politiek profiel zou moeten hebben en zou moeten behoren tot een politieke partij of groepering om in aanmerking te komen voor internationale bescherming terwijl uit de alarmerende nieuwsberichten over Iran weldegelijk blijkt dat betogers - en om het even wie zich met woord en/of daad verzet tegen het regime - vervolgingsdaden riskeert. Iran houdt hierbij de tweede plaats - na China - met betrekking tot executies. Zodoende overtrad de verwerende partij haar redelijkheidsplicht en samenwerkingsplicht.

Het spreekt daarom voor zich dat de verzoekende partij actueel een werkelijk risico tot vervolging (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet), minstens tot ernstige schade (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet), ingeval van terugkeer naar Iran.

Iran heeft oog voor wat haar burgers in het buitenland doen."

Verzoeker stelt verder dat er een actueel risico is, ook ten gevolge van zijn activiteiten in het buitenland. In dit kader doet hij gelden:

"Het is merkwaardig dat er op geen enkel moment enige informatiebron in de beslissing concreet wordt geciteerd zodat er geen sprake is van "reeds geciteerde informatie". De verwerende partij staft haar beweringen niet.

Vervolgens klopt het geenszins dat Iran geen oog zou hebben voor terugkeerders en hun activiteiten. Het blijkt immers in tegendeel dat Iraniërs die uit Europa terugkeren op de luchthaven meteen naar een ondervragingskamer worden gebracht en dat de bewering van de minister van buitenlandse zaken volgens de welke Iraniërs zorgeloos naar hun land kunnen terugkeren volledig onterecht is. Er is immers sprake van arbitraire arrestaties, druk om valse beschuldigingen waar te maken,...

In die zin leest men in het artikel "New Interrogations at Iran's Airports, Jailing of Dual Citizens Challenge Officials' Calls for Expatriates to Return", Center for Human Rights in Iran, <https://www.iranhumanrights.org/2022/01/new-interrogations-at-irans-airports-jailing-of-dual-citizens-challenge-officials-calls-for-expatriates-to-return/>, 22 januari 2022 :

(...)"

Verzoeker concludeert:

"Aldus dient in hoofde van de verzoekende partij omwille van haar bekering, haar activiteiten in België en de behandeling van terugkeerders door de overheid een reëel risico tot vervolging (48/3), minstens tot ernstige schade (48/4) te worden weerhouden.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting heeft de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht, samenwerkings- en onderzoeksplicht geschonden door geen rekening te houden met het geheel van de elementen waarvan zij in kennis was of had moeten zijn op het ogenblik van het nemen van haar beslissing conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij begaat een manifeste appreciatiefout door te stellen dat de verzoekende partij geen gevaar loopt ingeval van een terugkeer ten gevolge van haar verblijf en/of activiteiten in het buitenland.

De bestreden beslissing is, in strijd met artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch in feite noch in rechte afdoende gemotiveerd."

Verzoeker besluit:

"Uit de uiteenzetting in huidig verzoekschrift volgt dat de verwerende partij klaarblijkelijk is tekortgeschoten in de naleving van de beginselen met betrekking tot het behoorlijk bestuur, inclusief van haar redelijkheids-, haar zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht evenals haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de kwestieuze beslissing noch correct in rechte noch correct in feite is gemotiveerd.

De verwerende partij is kennelijk gefaald in haar samenwerkingsplicht en in haar plicht om na te gaan of er een vrees tot vervolging of tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoekende partij ingeval van terugkeer.

Op dezelfde wijze, heeft de verwerende partij geen onderzoek gepleegd naar de vereiste van een "doeltreffende" en "niet tijdelijke" bescherming conform artikel 48/5,§2 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofdorde, de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of, ondergeschikt, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen,

In meest ondergeschikte orde, de kwestieuze beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde landeninformatie *"Foto' van de verzoeker die deelneemt aan betogingen"* bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet welke bepaling(en) van artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 hij *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin toont hij *in concreto* aan waaruit deze schending zou bestaan. Aldus beroept verzoeker zich niet op dienstige wijze op de schending van deze bepaling.

Verzoeker duidt verder op generlei wijze hoe artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de regeling met betrekking tot de telefonisch of via e-mail verkregen informatie waarop de commissaris-generaal zich in zijn beslissing kan baseren bevat, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker verstrekt evenmin enige duiding omtrent de vermeende schending van *"HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID, HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, (...) OPENBAARHEID VAN BESTUUR, GELIJKHEID DER WAPENS"*. Bijgevolg wordt ook de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van voormeld wetsartikel, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er aan uw problemen in Iran met een overheidsagent en de gevolgen voor u nadien geen geloof kon worden gehecht. Tevens had u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk gemaakt. U was er immers niet in geslaagd om aan te tonen dat uw bekering tot het christendom in zowel Nederland als in België waren ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging, wat deed vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in Nederland en België naar de kerk ging om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Volledigheidshalve werd gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u bezat dergelijk profiel niet – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

In zoverre verzoeker in het kader van voormeld wetsartikel wijst op de documenten die hij in het kader van zijn onderhavig, volgend verzoek om internationale bescherming neerlegde ter staving van zijn bekering tot het christendom en van zijn (voortgezette) religieuze activiteiten, dient verder te worden vastgesteld dat inzake deze documenten in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd:

“Betreffende uw geloofsactiviteiten in België – u gaat nog steeds naar de Iraanse kerk in Brussel en de pastoor van uw kerk bevestigt uw aanwezigheid aan de hand van twee attesten (waarvan u er één al bij uw vorig verzoek heeft neergelegd) – (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 18 en 19), dient herhaald te worden

dat het Commissariaatgeneraal in het kader van uw eerste verzoek reeds oordeelde dat u de oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België niet had aangetoond. U bracht bij uw tweede asielverzoek geen nieuwe elementen aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Uw loutere aanwezigheid in de kerk die door een medewerker van uw kerk bevestigd wordt kunnen op zich de vaststellingen betreffende uw onoprechte bekering niet ombuigen."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat verzoeker zijn religieuze activiteiten in België sedert het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming nog enkele maanden heeft verdergezet en ter staving hiervan een aantal stukken en documenten neerlegde, kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de reeds tijdens zijn voorgaande verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Gezien reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk bleek dat verzoekers religieuze engagement en activiteiten in België kennelijk zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en niet voortspruiten uit een oprechte en diepgewortelde bekering en religieuze overtuiging, dient te worden besloten dat ook verzoekers verderzetting van dit engagement en deze activiteiten sedert 15 juni 2022, verderzetting die hij staft aan de hand van de neergelegde stukken, is ingegeven vanuit diezelfde louter opportunistische overwegingen, niet kadert binnen of is ingegeven vanuit een geloofwaardige, oprechte en diepgewortelde religieuze bekering en overtuiging en enkel en alleen tot doel heeft verzoeker te voorzien in een motief voor internationale bescherming en een eventuele, hieraan gekoppelde verblijfsstatus. Uit de neergelegde stukken blijkt slechts dat verzoeker nog steeds naar de Iraanse kerk gaat in België en dat de pastoor van de kerk, D. A. R. verzoekers aanwezigheid aldaar bevestigt. Hieruit blijkt geenszins dat deze aanwezigheid zou zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Het attest dat uitgaat van de pastoor in kwestie vertoont, net zoals het attest dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde, bovendien een kennelijk gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van zijn procedure internationale bescherming. Daarbij gaat dit attest bovendien uit van een kerk- en geloofsgenoot van verzoeker, die het zichzelf kennelijk tot taak heeft aangemeten om verzoeker bij te staan in diens betrachtingen. Aan dergelijke attesten kan hoogstens een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zulke attesten echter geenszins volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, vormen zij geen indicatie of bewijs voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement en gedragingen in België en ten overstaan van de opstellers van zulke attesten zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen.

Aangezien verzoekers (voorzetting van zijn) religieuze activiteiten in België kennelijk zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en niet voortspruiten uit een oprechte en diepgewortelde bekering en religieuze overtuiging, kan daarenboven worden aangenomen dat verzoeker ook zijn naaste familieleden over dit louter opportunistische en onoprechte karakter van zijn vermeende bekering en gevoerde religieuze activiteiten op de hoogte heeft gesteld en dat zij hiervan op de hoogte zijn. Minstens kan worden aangenomen dat hij hen hiervan op de hoogte kan brengen. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

"Inzake uw verklaringen dat uw zus u rond 1 juli 2022 opbelde en er toen mee dreigde u te vermoorden omdat ze achter uw bekering was gekomen (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 17 en 18), dient vooreerst gewezen te worden op een wel heel bijzondere samenloop van omstandigheden die de geloofwaardigheid van het beweerde onheilspellende telefoontje ernstig op de helling zet. Uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste verzoek blijkt dat u zich reeds sinds augustus 2019, dus voor uw eerste verzoek in België, als christen beschouwt. Tevens blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake uw eerste verzoek een arrest velde op 15 juni 2022. Dat u nauwelijks twee weken later een telefoontje zou gekregen hebben van uw extremistische zus om te zeggen dat ze uw bekering te weten was gekomen, terwijl u op dat moment naar eigen zeggen al jarenlang christen was, komt op zich heel onwaarschijnlijk over. Bovendien kan sowieso herhaald worden dat u in het kader van uw eerste verzoek ongeloofwaardige verklaringen over uw asielmotieven heeft afgelegd waardoor u niet heeft aangetoond dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving. Bijgevolg blijkt uit niets dat, zelfs indien aangenomen wordt dat uw familieleden informatie over uw geloofsactiviteiten ontvangen hebben, u ten aanzien van hen uw opportunistische geloofsactiviteiten in België niet zou kunnen kaderen in uw pogingen om hier via de asielprocedure een legaal verblijf te verwerven. Overigens is uw hypothese dat uw zus via een sepahi in haar schoonfamilie uw bekering te weten is gekomen, omdat uw foto in een Nederlandstalig evangelisch magazine gepubliceerd werd (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17), niet aannemelijk. Het komt immers in alle

redelijkheid compleet onwaarschijnlijk over dat de Iraanse autoriteiten hun oog zouden hebben laten vallen op een Nederlandstalig evangelisch magazine dat uitgegeven wordt in Zwijnaarde, temeer daar u nergens in het magazine met uw naam vermeld wordt en u amper herkenbaar bent op de groepsfoto. Gelet op het voorgaande heeft u hoegenaamd niet aannemelijk gemaakt dat uw zus u zou willen vermoorden omdat u bekeerd zou zijn."

Verzoeker laat de voormelde motieven in het voorliggende verzoekschrift in wezen volledig onverlet. Verzoeker vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg aan te geven dat hij de voormelde feiten heeft aangehaald, boudweg te poneren dat deze buiten kijf zouden staan en aan te geven dat deze feiten moeten worden onderzocht. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte motieven dienaangaande. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

Met betrekking tot de politieke activiteiten die verzoeker stelt te hebben gevoerd in België, wordt in de bestreden beslissing bovendien geheel terecht gesteld:

"Wat tot slot uw politieke activiteiten betreft – u betoogde in België tegen het Iraanse regime en tegen de Irandeaal (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 17 en 18) –, dient opgemerkt te worden dat u inzake uw eerste verzoek nergens, noch ten aanzien van het Commissariaat-generaal, noch in beroep, heeft aangegeven ooit politieke activiteiten ontwikkeld te hebben (CGVS, p. 8). Nergens uit uw verklaringen afgeleid in het kader van uw tweede verzoek blijkt bovendien dat u een bijzonder politiek profiel zou hebben of dat u verbonden zou zijn aan een bepaalde partij of groepering. U legde overigens geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde politieke activiteiten en uw rol hierbij. Er kan dan ook enkel maar geconcludeerd worden dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent bij de Iraanse politiek en/of oppositie."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij alsnog bewijzen neerlegt ter staving van zijn deelname aan één of meer protestacties in België, dient immers te worden opgemerkt dat, aangezien verzoeker blijkens het voorgaande manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn vermeende bekering en aangezien zijn religieuze activiteiten in België een klaarblijkelijk opportunistisch karakter vertonen, aangenomen kan worden dat de politieke activiteiten die verzoeker in België ontplooipte eveneens een kennelijk en louter opportunistisch karakter vertonen. Dit geldt nog des te meer gelet op de timing van de politieke activiteiten van verzoeker, die voorheen blijkens het voorgaande kennelijk nooit eerder enige politieke interesse vertoonde en/of politieke activiteiten heeft gevoerd. Dat verzoeker, die voorheen kennelijk nooit enige politieke interesse vertoonde, geen politieke activiteiten voerde en nergens melding maakte van enige politieke aspiraties, slechts nadat hij reeds jarenlang in België verbleef en nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming medio juni 2022 werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, plots politiek actief werd, komt bijzonder opportunistisch over. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker niet aantoonde of aannemelijk maakt dat hij deze activiteiten sedert het indienen van zijn verzoekschrift en tot op heden zou hebben verdergezet, hetgeen andermaal het duidelijk, louter en kennelijk opportunistische karakter van zijn deelname aan één of meer protestacties en betogingen in België bevestigt. Daarenboven kan noch uit de inhoud van verzoekers verklaringen, noch uit de inhoud van het voorliggende verzoekschrift, noch uit de bij dit verzoekschrift gevoegde stukken worden afgeleid dat verzoekers rol op de betreffende protestactie(s) deze van eenvoudige aanwezige en/of deelnemer zou hebben overstegen. Aldus geeft verzoeker geen blijk van enige oprechte betrokkenheid bij of associatie met de Iraanse oppositie en kan hoegenaamd niet worden aangenomen dat verzoekers politieke engagement en activiteiten in België zouden zijn ingegeven vanuit een oprechte, doorleefde en diepgewortelde politieke overtuiging.

Daar zowel verzoekers vermeende bekering en religieuze activiteiten als verzoekers politieke activiteiten in België kennelijk niet zijn ingegeven vanuit een geloofwaardige, oprechte, doorleefde, diepgaande en diepgewortelde overtuiging doch wel een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven, kan voorts redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de betreffende activiteiten staakt alvorens terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker op generlei wijze aantoonde of aannemelijk maakt en niet één concreet element of gegeven aanreikt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten van zijn voormelde activiteiten in België op de hoogte zouden zijn gekomen of zouden riskeren te komen; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat zij hem omwille hiervan zouden wensen te viseren of vervolgen. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie, zoals deze in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt wel degelijk is opgenomen in het administratief dossier (en dit meer bepaald in de map 'landeninformatie' in de map inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming), duidelijk en genoegzaam blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het

buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden herhaald dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Hoewel verzoeker beweert dat de context in Iran heden niet meer te vergelijken zou zijn met de context zoals deze gold ten tijde van zijn vorige verzoek om internationale bescherming en dat de Iraanse autoriteiten nu wel oog zouden hebben voor wat Iraanse burgers in het buitenland doen, legt verzoeker geen informatie neer die aan de voormelde landeninformatie afbreuk zou kunnen doen en toont verzoeker op generlei wijze aan dat de situatie in Iran op dit vlak sedertdien dermate zou zijn gewijzigd dat verzoekers om internationale bescherming die vanuit Europa terugkeren naar Iran actueel wel zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd omwille van activiteiten in het buitenland, die al dan niet verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Uit de door verzoeker neergelegde informatie kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Nergens uit deze informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten de wil, laat staan de capaciteiten, zouden hebben om eenieder die religieuze activiteiten voert en/of deelneemt aan één of meer protestacties of betogingen in het buitenland te identificeren, te viseren en te vervolgen. Uit deze informatie kan dan ook hoegenaamd niet worden afgeleid dat het louter deelnemen, omwille van klaarblijkelijk opportunistische motieven en zonder daarbij een prominente rol in te nemen, aan dergelijke activiteiten in België zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin bij een terugkeer naar Iran. Waar uit de door verzoeker aangehaalde informatie blijkt dat reizigers afkomstig van Europese bestemmingen die via de luchthaven Iran binnenkomen mogelijks risico lopen om te worden meegenomen om te worden ondervraagd, dient bovendien te worden opgemerkt dat in deze informatie eveneens uitdrukkelijk wordt aangegeven dat zulks, hoewel dit gebeurde op een beperkt aantal dagen in januari 2022, hoogst ongebruikelijk is. Verder dient te worden opgemerkt dat zulks enkel geldt voor een binnenkomst via de luchthaven. Ook blijkt uit deze informatie niet dat dit risico dermate groot zou zijn dat dit op de momenten waarop zulke controles geschieden voor alle of de meeste reizigers die vanuit Europa terugkeren naar Iran op de luchthaven zouden worden geïnterpelleerd. Hoe dan ook blijkt uit deze informatie niet dat zulke interpellatie vaak, laat staan doorgaans gepaard zou gaan met meer dan een eenvoudige ondervraging en dat personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran daarbij louter omdat zij van uit Europa terugkeren naar dit land zouden riskeren te worden geconfronteerd met verdere, laat staan ernstige, problemen. Enkel in verband met personen met een specifiek profiel, zoals personen die een dubbele of vreemde nationaliteit hebben en personen die worden beschouwd als dissident of regime-kritisch, is er sprake van verdere vasthouding door de Iraanse autoriteiten en verdere problemen. Aldus blijkt uit deze informatie dat enkel personen die een verhoogde belangstelling van de autoriteiten genieten verder worden opgevolgd en in de gaten worden gehouden. Nergens uit de door verzoeker aangevoerde informatie blijkt bijgevolg dat verzoekers activiteiten in Europa en een loutere terugkeer naar Iran in hoofde van verzoeker zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen en/of politieke activiteiten tegen het Iraanse regime zal ontplooien, dat hij zich aldaar als (bekeerd) christen en/of tegenstander van het Iraanse regime zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekers huwelijksakte, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan, zoals met reden wordt aangehaald in de bestreden beslissing, hoogstens verzoekers burgerlijke staat aantonen, doch deze wordt *in casu* niet in twijfel getrokken.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.6. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoeker niet op een dienstige wijze aangevoerd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT